

Karsemose Ejerlaug v./formand
Søren Weihrauch

Hanne Junker Elmelund og Jesper
Møller

Dato	23. juli 2020
Sagsbehandler	Karen Viggers
Mail	kavi@vd.dk
Telefon	+45 7244 3568
Dokument/sag	20/06382 og 20/06767
Side	1/10

Klage over Halsnæs Kommunes afgørelse om vejlukning for enden af Skovlinien

Vejdirektoratet har behandlet jeres klage af 7. maj 2020. I har klaget over Halsnæs Kommunes afgørelse af 24. april 2020 om vejboom for enden af Skovlinien.

Vejdirektoratet har ligeledes den 15. maj 2020 modtaget en klage over afgørelsen fra to grundejere på Reinhard van Hauensvej, Hanne Junker Elmelund og Jesper Møller – se mere under afsnittet, Sagens oplysninger.

Vejdirektoratets afgørelse

Vejdirektoratet har truffet afgørelse efter § 6, stk. 1, nr. 2, i bekendtgørelse om Vejdirektoratets opgaver og beføjelser¹.

Vejdirektoratet ophæver Halsnæs Kommunes afgørelse.

Modtagne høringsvar

Udkast til afgørelse har været i høring fra 9. juli til 23. juli 2020. Der er indkommet følgende høringsvar fra parterne:

I har i jeres udtalelser af 15. og 22. juli 2020 bl.a. bemærket, at de to klagere Hanne Junker Elmelund og Jesper Møller ikke ses at have tinglyst ret til at benytte Skovstien, og at der ikke er indgået aftale med dem om benyttelse af Skovlinien. I stiller jer derfor uforstående over for grundejernes påstand om, at de skulle have vejret til Skovlinien, og dermed at de af denne grund skulle have klageret.

Hanne Junker Elmelund og Jesper Møller har den 17. juli 2020 bemærket følgende:

- De finder det ikke hensigtsmæssigt, at kommunen ikke kan rette en fejl, og at myndighederne dermed kan se stort på f.eks. vejret.
- De undrer sig over, at det er i orden, at høringen i januar 2020 ikke inkluderede alle berørte grundejere (herunder nogle beboere på Skovlinien).

---

¹ Transport- og Bygningsministeriets bekendtgørelse nr. 121 af 8. februar 2016 om opgaver og beføjelser i Vejdirektoratet, som ændret ved bek. nr. 1636 af 15. december 2016, bek. nr. 1207 af 5. oktober 2018 og bek. nr. 1700 af 20. december 2018.

- De gør samtidig opmærksom på, at de ikke har vejret til Skovlinien, og at de aldrig har påstået dette. De mener derimod, at de er klageberettigede, fordi de er hørt i sagen.

Endelig oplyses om forløbet med trafikreguleringen i området, som har stået på gennem en årække. De mener således, at de er havnet i en situation som er uholdbar, fordi processen fra start af har været helt forkert.

Halsnæs Kommune har den 16. juli 2020 oplyst, at den er enig i, at sagsbehandlingen ikke har været helt korrekt, og at proceduren ikke er fulgt. Kommunen oplyser om forløbet, at ejerlauget opsatte stibommen et andet sted end tilladt i henhold til tilladelsen af 29. juli 2019. Dette medførte en større indvirkning på trafikken i området, og at beboerne i området undrede sig over ikke at være blevet partshørt.

Kommunen vurderede derfor, at der måtte laves (endnu) en partshøring om stibommen, idet flere beboere i området skulle høres, da de var vejberettigede.

Kommunen har endvidere i e-mail af 6. marts 2020 foreslået ejerlauget en alternativ løsning for placering af bommen. Løsningen blev afvist af ejerlauget og kommunen traf herefter afgørelsen af 24. april 2020 om, at bommen skulle fjernes på baggrund af de trafikale forhold og de indkomne indsigelser (i høringen forud for denne afgørelse).

Bemærkningerne i høringssvarene er indarbejdet i denne afgørelse. Bemærkningerne giver i øvrigt ikke anledning til at ændre vores retlige vurdering af afgørelsen af 24. april 2020, hvorfor denne afgørelse svarer til det fremsendte udkast.

Vores kompetence

Vi kan vurdere, om kommunen i forbindelse med sin afgørelse har fulgt privatvejsloven², forvaltningsloven³ og almindelige forvaltningsretlige regler.

Vi kan ikke tage stilling til kommunens skøn inden for lovens rammer. Det betyder, at vi ikke kan tage stilling til det rimelige eller hensigtsmæssige i f.eks. opstilling eller fjernelse af stibom. Vi kan heller ikke tage stilling til, om kommunen har overholdt god forvaltningsskik.

Kommunens afgørelse

Halsnæs Kommune har den 24. april 2020 truffet afgørelse om, at stibommen for enden af Skovlinien skal fjernes. Kommunen har vurderet, at dette er den bedste løsning for området, så trafikken kan fordeles ligeligt i området.

I afgørelsen oplyser kommunen, at "tilladelse til opsætning af stibom er meddelt i henhold til § 57 i lov om private fællesveje". Det fremgår af sagen, at høringen forud for afgørelsen er gennemført med henvisning til privatvejslovens § 74, stk. 2, - procedureregel i forbindelse med omlægning eller nedlæggelse af private fællesveje.

Afgørelsen ændrer en tidligere tilladelse af 29. juli 2019 til Karsemose Ejerlaug til, at stibommen kunne sættes op samtidig med tilladelse til andre færdselsregulerende foranstaltninger som bump, vejskilte og steler i henhold til privatvejslovens § 57, stk. 1.

Klagen til Vejdirektoratet

---

² Lov om private fællesveje, lovbekendtgørelse nr. 1234 af 4. november 2015, som ændret ved § 5 i lov nr. 175 af 21. februar 2017.

³ Lovbekendtgørelse nr. 433 af 22. april 2014, som ændret ved lov nr. 503 af 23. maj 2018.

I har klaget over, at kommunen har ændret den tidligere meddelte tilladelse til opstilling af stibom. I mener ikke, at kommunen har hjemmel til at ændre afgørelsen af 29. juli 2019, idet der ikke er fremkommet oplysninger i sagen, som berettiger kommunen til at genoptage en begunstigende forvaltningsakt. I har udnyttet tilladelsen, dels ved at opstille bom og dels ved etablering af hastighedsregulerende tiltag.

I mener endvidere, at de forhold, kommunen har anført som begrundelse for at genoptage sagen, allerede burde være kendt af kommunen inden første afgørelse og have indgået i denne afgørelse/sagsbehandlingen til denne afgørelse.

I oplyser endvidere, at I naturligvis vil give de vejberettigede adgang gennem stibommen. Hvis bommen skal fjernes, vil I holdes skadesløs af kommunen.

I oplyser også, at kommunen ikke har stilet afgørelsen af 24. april 2020 til ejerlauget som juridisk person, men derimod til et udvalg af grundejere, hvorfor I sætter spørgsmålstegn ved om afgørelsen er meddelt til rette vedkommende og dermed gyldigt meddelt.

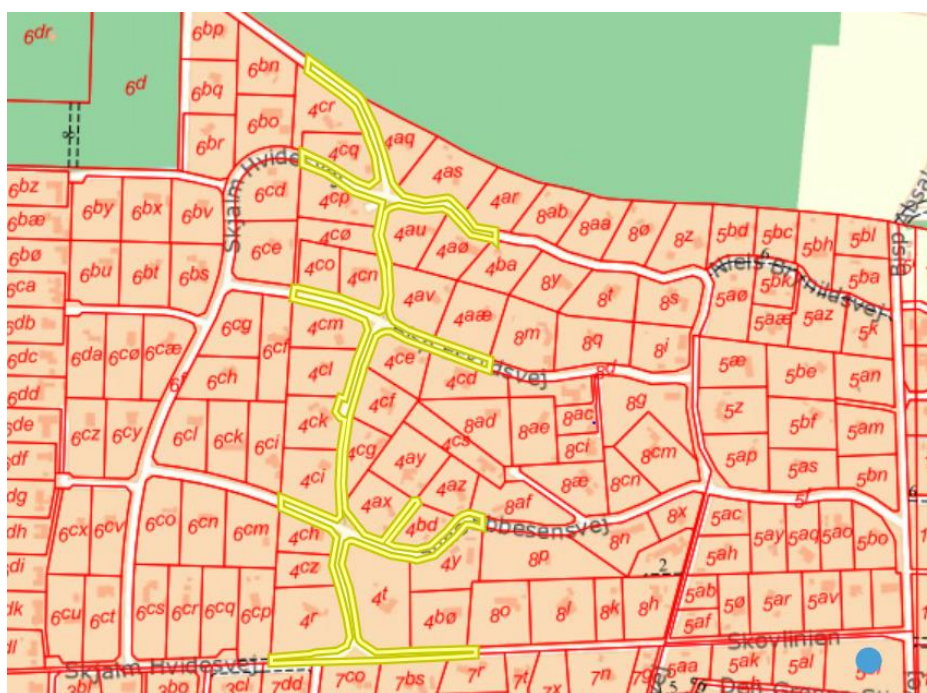
Endelig oplyser I, at kommunen tilsyneladende lægger til grund, at matr.nr. 7u har vejret ad Skovlinien efter deklARATIONEN, som en del af matr.nr. 7r, hvilket I ikke er enig i.

Sagens oplysninger

Skovlinien er en privat fællesvej, som ligger i sommerhusområde, og den bliver derfor administreret af kommunalbestyrelsen som vejmyndighed efter reglerne i privatvejslovens afsnit III (om private fællesveje i byer og bymæssige områder), jf. lovens § 3, stk. 1, jf. § 1, stk. 2.

Skovlinien er en lige strækning på ca. 600 m. Vejen er en smal grusvej.

Karsemose Ejerlaug er ejer af vejejendommen matr.nr. 4k Karsemose By, Vinderød.

Karsemose Ejerlaug anmodede som vejejer kommunen om tilladelse til færdselsregulerende foranstaltninger på vejen, idet ejerlauget ønskede at reducere den gennemkørende trafik på vejen og at lede den ad asfaltvejen Sune Ebbesensvej og den sydlige del af Reinhard van Hauensvej.

På baggrund af ejerlaugets ansøgning meddelte kommunen tilladelse til færdselsregulerende foranstaltning i afgørelse af 29. juli 2019, herunder til opsætning af stibom. ”*Bommen ved krydset Skovlinien og Reinhard van Hauensvej skal være en stibom, som kan åbnes i hele vejens bredde med en trekantsnøgle. Der skal være mulighed for, at beredskabet kan komme igennem i nødstilfælde.*”

Efterfølgende modtog kommunen klager over den opsatte bom og fik samtidig oplysninger om, at den oprindelige matr.nr. 7r havde påtaleret (vejret) til vejen. Kommunen hørte derfor i januar 2020 de påtaleberettigede grundejere og andre ejere af de omkringliggende ejendomme. Høringen medførte, at kommunen traf afgørelsen af 24. april 2020 om, at stibommen skulle nedtages.

Ud over klagen fra Karsemose Ejerlaug modtog Vejdirektoratet den 15. maj 2020 endnu en klage over afgørelsen af 24. april 2020.

Klagerne har anført, at der (især) klages over to forhold. For det første, at høringen forud for afgørelsen af 24. april 2020 ikke har bidraget med noget/ændret på de faktiske forhold, da der fortsat er vejret, og at grundejerne ikke ønsker af frasige sig retten, hvorfor høringen blot har trukket processen i langdrag.

For det andet er grundejerne ikke hørt i forbindelse med den overordnede plan for trafikregulering (i området), hvilket de mener, de burde have været. Klagerne mener, at kommunen kan have overset, at ikke alle grundejere på Skovlinien er medlem af Karsemose Ejerlaug, og dermed ikke er blevet hørt om trafikbump på egen vej.

Klagerne har på den baggrund følt sig nødsaget til at klage for at få afklaret forholdene i forbindelse med høringerne.

Hvilke regler gælder?

Privatvejslovens regler om trafikregulering på private fællesveje i byer og bymæssige områder
Etablering af færdselsregulerende foranstaltninger som f.eks. en stibom og hastighedsdæmpende vejbumpe på en privat fællesvej i by og bymæssigt område er reguleret i privatvejslovens § 57.

Etablering efter ansøgning og for ansøgers regning

Grundejere eller en grundejerforening må ikke etablere eller ændre på færdselsregulerende foranstaltninger, herunder stibom, på en privat fællesvej uden kommunens tilladelse. Kommunen kan ikke give sin tilladelse uden først at have indhentet politiets samtykke. Det fremgår af privatvejslovens § 57, stk. 1.

I forbindelse med en sådan ansøgning skal kommunen vurdere, om almene, offentligretlige hensyn, først og fremmest vejtekniske og trafikale hensyn, taler imod det ansøgte.

Hvis vejtekniske og trafikale hensyn ikke taler imod det ansøgte, men kommunen er bekendt med en uenighed mellem sagens parter, kan kommunen lovligt træffe afgørelse efter at have afvejet de modstridende interesser blandt vejejeren og de vejberettigede.

En tilladelse efter privatvejslovens § 57, stk. 1, er en offentligretlig tilladelse, der indebærer, at kommunen og politiet ikke vil modsætte sig, at det tilladte etableres. Om tilladelsen rent faktisk kan udnyttes, er et privatretligt spørgsmål, som i tilfælde af uenighed – fx mellem nogle vejberettigede og indehaveren af tilladelsen/vejarealets ejer - må afgøres ved domstolene. Det fremgår af privatvejslovens § 56, stk. 1.

Etablering efter kommunalbestyrelsens og politiets bestemmelse og for kommunens regning

Uanset de privatretlige aftaler mellem vejejerer og de vejberettigede og uanset en tidligere offentligretlig tilladelse kan kommunalbestyrelsen med politiets samtykke bestemme, at der på en privat fællesvej skal etableres eller foretages ændringer i lovlige færdselsregulerende foranstaltninger på vejen, herunder parkeringsforhold. Kommunen afholder udgifterne hertil. Det fremgår af privatvejslovens § 57, stk. 2.

Kommunen kan træffe en sådan afgørelse, når almene, offentligretlige hensyn, først og fremmest vejtekniske eller trafikale hensyn, taler for denne løsning.

Der er intet til hinder for, at en afgørelse efter § 57, stk. 2, træffes på baggrund af en ansøgning fra en borger.

Kommunen kan fjerne foranstaltninger, der er etableret uden kommunens og politiets godkendelse, for den pågældendes regning, hvis den pågældende ikke efterkommer et påbud om at fjerne foranstaltningen. Før et påbud om fjernelse skal det vurderes, om forholdet retligt kan lovliggøres, ved at kommunen og politiet giver den manglende godkendelse. Det fremgår af lovens § 57, stk. 4.

Er foranstaltningen til ulempe for færdslen, kan kommunen eller om nødvendigt politiet fjerne foranstaltningen for den pågældendes regning uden forudgående påbud. Det fremgår af lovens § 57, stk. 5.

Reglerne i stk. 4 og 5 gælder tilsvarende for ændringer, der er foretaget uden kommunens og politiets godkendelse. Det fremgår af privatvejslovens § 57, stk. 6.

Privatvejsloven indeholder ikke særlige bestemmelser om, hvem der skal høres, inden der træffes afgørelse efter privatvejslovens § 57. Spørgsmålet må derfor besvares på grundlag af de almindelige forvaltningsretlige regler om partshøring, navnlig forvaltningslovens § 19.

Vejret

En vejret er den ret, som den til enhver tid værende ejer af en ejendom har over en privat fællesvej til at benytte vejen som færdselsareal for ejendommen og den, der har en vejret, er vejberettiget. Det fremgår af privatvejslovens § 10, nr. 5 og 6.

Ejeren kan have vejret til mere end én privat fællesvej eller kan have direkte adgang til en offentlig vej. Det er uden betydning for vejrettens eksistens, om vejretten udnyttes eller kan udnyttes, og om der er etableret en overkørsel til vejen.

En vejret stiftes typisk ved en privat aftale mellem ejerne af de berørte ejendomme. Men den kan også erhverves ved hævd, eller være tildelt af en myndighed efter bestemmelser i lovgivningen, f.eks. ved udlæg efter privatvejslovens § 26, stk. 2, eller ved ekspropriation.

Dokumentation for vejret kan foreligge som en tinglyst servitut på den tjenende (vejejerens) ejendom, ved vejejerens anerkendelse af vejretten, eller være fastslået i en dom.

Om sådanne servitutrettigheder eksisterer, er derfor som udgangspunkt et privatretligt anliggende mellem ejeren af den ejendom, vejen ligger på, og ejeren af den ejendom, der ønsker at bruge eller faktisk bruger vejen som adgangsvej til sin ejendom.

Hvem er parter?

Hverken vejlovgivningen⁴ eller forvaltningsloven indeholder en definition af, hvem der er part. Partsbegrebet er derimod omtalt i forarbejderne⁵ til forvaltningsloven og nærmere i den juridiske litteratur⁶.

Det fremgår heraf, at kerneområdet for partsbegrebet er modtageren/modtagerne af den afgørelse, vejmyndigheden har truffet. Andre personer kan efter omstændighederne have partsstatus, navnlig hvis de pågældende har en væsentlig, direkte og individuel interesse i sagens udfald.

Ifølge Forvaltningsret⁷, p. 99 ff., skal kriteriet 'væsentlig' forstås således, at "afgørelsen skal angå den pågældendes forhold med en vis intensitet og styrke".

At interessen skal være individuel vil i tilfælde af vejberettigede til private fællesveje betyde, at det skal være en interesse, der knytter sig til det, at man ejer en ejendom med en vejret, og det skal have betydning for muligheden for at udnytte sin vejret.

Partshøring

Hvis en part i en sag ikke kan antages at være bekendt med, at myndigheden er i besiddelse af bestemte oplysninger om sagens faktiske omstændigheder, må myndigheden ikke træffe afgørelse, før den har gjort parten bekendt med oplysningerne og givet denne lejlighed til at udtale sig. Det gælder dog kun, hvis oplysningerne er til ugunst for den pågældende part og er af væsentlig betydning for sagens afgørelse. Det fremgår af forvaltningslovens § 19, stk. 1.

Reglerne i forvaltningslovens § 19 indebærer, at partshøring skal foretages i alle tilfælde, hvor parten skønnes at kunne have en interesse i at få lejlighed til at se og eventuelt kommentere afgørelsesgrundlaget, medmindre hensynet til offentlige eller andre privates interesser taler imod det.

Reglerne skal således sikre, at der foreligger et tilstrækkeligt beslutningsgrundlag til at træffe en lovlige og forsvarlig afgørelse, samt tjene det retssikkerhedsmæssige hensyn, at ingen bliver pålagt nye byrder, uden at være hørt forinden.

Forvaltningslovens regler om partshøring er garantiforskrifter, der skal sikre, at en myndighed træffer en lovlige og rigtig afgørelse. Manglende partshøring vil derfor som udgangspunkt medføre, at afgørelsen bliver ugyldig.

Reglerne om genoptagelse

Vejlovgivningen indeholder ikke bestemmelser om genoptagelse, hverken af vejmyndighedens eller klagemyndighedens afgørelser.

---

⁴ Vejloven og privatvejsloven

⁵ Folketingstidende 1985-86, tillæg A, sp. 133 og 134

⁶ Se f.eks. Niels Fenger (red.) Forvaltningsret (2018) p. 97 ff.

⁷ Niels Fenger (red.) Forvaltningsret (2018).

Spørgsmålet om genoptagelse må derfor behandles på grundlag af dansk forvaltningsrets uskrevne regler om ulovbestemt genoptagelse (remonstration).

Det fremgår heraf, at borgeren i almindelighed antages at have et retskrav på ulovbestemt grundlag på genoptagelse og ny realitetsbehandling af sagen i de tilfælde, hvor der fremkommer nye faktiske oplysninger af så væsentlig betydning for sagen, at der er en vis sandsynlighed for, at sagen ville have fået et andet udfald, hvis myndigheden havde været bekendt med disse oplysninger i forbindelse med sin oprindelige stillingtagen. Det må dog forudsættes, at den sene fremkomst af disse nye faktiske oplysninger er et i forhold til vedkommende part undskyldeligt forhold.

Endvidere vil en borger have et retskrav på genoptagelse, hvis der efterfølgende fremkommer væsentlige, nye retlige forhold, som må formodes at kunne tillægges tilbagevirkende kraft.

Endelig vil myndigheden have en pligt til at genoptage sagen, hvis der foreligger ikke uvæsentlige sagsbehandlingsfejl.

Retsvirkningen af ugyldighed

Når en myndigheds afgørelse er ugyldig, betyder det, at afgørelsen ikke har retsvirkning. Det er derfor nødvendigt for myndigheden at træffe en ny afgørelse, hvis myndigheden fortsat ønsker at forfølge sagen.

I de tilfælde, hvor afgørelsen er tilsidesat pga. formelle forvaltningsretlige mangler, fx mangelfuld begrundelse, partshøringsfejl eller utilstrækkelig undersøgelse af sagen, kan myndigheden vælge at behandle sagen igen og i den forbindelse iagttage de manglende forhold, før den træffer en ny afgørelse.

Hvis afgørelsen er tilsidesat som følge af, at der ikke i loven er hjemmel til at træffe den ønskede afgørelse, kan myndigheden ikke genoptage sagen og træffe en ny afgørelse.

Vejdirektoratets vurdering og afgørelse

Afgørelsen af 29. juli 2019 om tilladelse til opsætning af færdselsregulerende foranstaltninger som stibom, bump og steler er truffet efter indhentelse af samtykke fra Nordsjællands Politi, jf. kravet i privatvejslovens § 57, stk. 1. Der er derfor som udgangspunkt tale om en gyldig afgørelse efter bestemmelsen i privatvejsloven.

Spørgsmålet, om modtageren af tilladelsen, Karsemose Ejerlaug, har kunnet udnytte tilladelsen, er som nævnt et spørgsmål om fortolkning af de privatretlige aftaler om vejret og udnyttelse af vejarealet. I tilfælde af uenighed mellem her vejejerer Karsemose Ejerlaug og en eller flere vejberettigede må sagen afgøres ved domstolene. Hverken Halsnæs Kommune som vejmyndighed eller Vejdirektoratet som klagemyndighed kan tage stilling til en sådan fortolkningstvist.

Kommunens oplysning i høringssvaret af 16. juli 2020 om, at stibommen var placeret et andet sted end tilladt, og at denne placering medførte, at endnu en vejforbindelse blev spærret, ses ikke at have været grundlaget for afgørelsen af 24. april 2020. Oplysninger herom er ikke fremkommet tidligere i sagen, og er ikke givet som begrundelse for høringen og afgørelsen i øvrigt. Placeringen af den opsatte stibom, synes da heller ikke at afvige fra betingelsen herfor i tilladelsen af 29. juli 2019. Hvis bommen er placeret i strid med godkendelsen fra kommunen og politiet, skal sagen behandles efter de i privatvejslovens § 57, stk. 4 og 6, nævnte bestemmelser.

Ved afgørelse af 24. april 2020 har Halsnæs Kommune ændret den ovenfor givne tilladelse, altså truffet en ny afgørelse.

Efter Vejdirektoratets opfattelse ville Halsnæs Kommune lovligt kunne træffe afgørelsen af 24. april 2020, hvis *enten* betingelserne for tilbagekaldelse af afgørelsen af 29. juli 2019 er til stede, *eller* der er indtrådt sådanne ændringer i de trafikale forhold i området, at de selvstændigt udgør grundlag for en ændret vurdering af trafikreguleringen i området (almene, offentligretlige hensyn), jf. privatvejslovens § 57, stk. 2.

Som sagen er oplyst af kommunen, ses der ikke at være indtrådt sådanne væsentlige ændringer i de trafikale forhold i området.

Spørgsmålet er herefter, om Halsnæs Kommune lovligt kan tilbagekalde dele af afgørelsen af 29. juli 2019.

Det fremgår af sagen, at Halsnæs Kommune har vurderet, at det var nødvendigt med en høring og en ny afgørelse for så vidt angår stibommen for enden af Skovlinien, fordi kommunen i forbindelse med tilladelsen af 29. juli 2019 til vejer ikke havde foretaget en høring, og kommunen var ikke opmærksom på, at en række ejendomme langs Skovlinien og Sandskridtene har tinglyst vejret til en omhandlede vejstrækning. Vejdirektoratet forstår sagen således, at kommunen har ment, at den var forpligtet til at genoptage sagen på grund af en partshøringsmangel.

Partshøring og partsstatus

Som det fremgår ovenfor, skal parter i en sag som alt overvejende hovedregel partshøres forud for en given afgørelse. Der er tale om en forvaltningsretlig garantiforskrift, der ved manglende overholdelse derfor som udgangspunkt vil medføre, at den trufne afgørelse er ugyldig.

Spørgsmålet er herefter hvem der kan anses som part i en beslutning om etablering af færdselsregulerende foranstaltninger på en privat fællesvej. Og i den sammenhæng har det også betydning, at afgørelsen af 29. juni 2019 er en offentligretlig tilladelse med de i privatvejslovens § 56, stk. 1, nævnte retsvirkninger.

Vejdirektoratet vurderer som udgangspunkt, at en vejberettiget ikke er part i en beslutning om etablering af en færdselsregulerende foranstaltning som en stibom, medmindre den påtænkte foranstaltning indebærer, at den pågældende vejberettigedes lovlige adgange fra sin ejendom til vejen ændres, eller at pågældende ikke længere har kørende adgang til sin ejendom ad offentlige veje eller private fællesveje, hvortil pågældende har vejret. Det kan heller ikke udelukkes, at en eller flere vejberettigede efter en konkret vurdering vil have partsstatus, hvis den påtænkte foranstaltning indebærer, at vedkommende vil få en væsentlig længere eller væsentlig mere besværlig adgangsvej til sin ejendom.

Endvidere kan den vejberettigede være part, hvis pågældende har særlige rettigheder til udnyttelse af vejarealet, som ikke er forenelige med, at vejen forsynes med en stibom, eller hvis vejmyndigheden er i besiddelse af sådanne særlige oplysninger om en vejberettiget, f.eks. helbredsoplysninger, som indebærer, at etableringen af en stibom kan få ganske indgribende og personlige konsekvenser for den pågældende.

Men en vejberettiget er ikke part i en sag reguleret efter privatvejslovens § 57, blot fordi vedkommende har vejret til vejen eller må formodes at have det.

Som sagen foreligger oplyst, er der ikke grundlag for at antage, at den omhandlede stibom har indebåret sådanne indskrænkninger for en eller flere vejberettigede.

Det forhold, at stibommen betyder, at visse vejberettigede må benytte en anden vej frem til deres ejendomme, indebærer efter Vejdirektoratets vurdering ikke, at de pågældende grundejere ikke længere har adgang til vejen eller er så særligt og intensivt berørt, at de burde have været partsført efter forvaltningslovens § 19, stk. 1, før kommunen traf afgørelsen af 29. juli 2019. Kommunen har da også i tilladelsen af 29. juli 2019 netop lagt vægt på, at grundejerne ikke afskæres i deres muligheder for at komme rundt i området/komme til offentlig vej m.v.

Det forhold, at kommunen forud for afgørelsen om tilladelse til opsætning af færdselsregulerende foranstaltninger af 29. juli 2019 ikke hørte de vejberettigede, kan derfor ikke betegnes som en væsentlig sagsbehandlingsfejl.

Da der endvidere er tale om en offentligretlig tilladelse efter privatvejslovens § 57, stk. 1, finder Vejdirektoratet heller ikke, at den manglende fuldstændige undersøgelse af, hvem der har vejret til det omhandlede vejstykke og dermed kunne blive mere berørt af en stibom end andre trafikanter på vejen, udgør en så mangelfuld opfyldelse af det forvaltningsretlige undersøgelsesprincip, at det kan betegnes som en væsentlig sagsbehandlingsfejl.

Vejdirektoratet finder således ikke, at betingelserne for en delvis tilbagekaldelse af afgørelsen af 29. juli 2019 er opfyldt.

Supplerende om afgørelsen af 24. april 2020

Høringen forud for afgørelsen af 24. april 2020 er foretaget på baggrund af privatvejslovens § 74, stk. 2, om høring i forbindelse med nedlæggelse af privat fællesvej. Opsætningen af stibommen og vejlukning er imidlertid ikke nedlæggelse af en vej i privatvejslovens forstand. Ved en nedlæggelse træffes der beslutning om, at et areal, der er privat fællesvej, ikke længere skal være færdselsareal for anden ejendom,⁸ hvilket ikke er tilfældet konkret.

En afgørelse med det indhold, som kommunens afgørelse af 24. april 2020 har, skal træffes efter privatvejslovens § 57, stk. 1 eller 2. Dermed gælder den helt grundlæggende betingelse, at politiets samtykke skal indhentes af vejmyndigheden, inden der træffes afgørelse om ændring af lovligt etablerede færdselsregulerende foranstaltninger.

Politiets samtykke til afgørelsen af 24. april 2020 er ikke dokumenteret i denne sag.

Vejdirektoratet kan herefter konstatere, at afgørelsen af 24. april 2020 ikke er lovlig.

Afslutningsvist skal Vejdirektoratet henlede kommunens opmærksomhed på bestemmelsen i forvaltningslovens § 24, hvorefter en begrundelse skal indeholde en henvisning til (samtlige) de retsregler, som afgørelsen er truffet efter (med præcis angivelse af §, stk. og evt. punktum), samt

---

⁸ Jf. definitionen i privatvejslovens § 10, nr. 13

angive de faktiske omstændigheder, myndigheden har lagt vægt på. Hvis afgørelsen beror på et skøn, skal kommunen også angive de kriterier, som er lagt til grund ved skønsudøvelsen.

I forhold til denne bestemmelse er kommunens afgørelse af 24. april 2020 mangelfuld for så vidt angår regelhenvisningerne.

Konklusion

Vejdirektoratet finder ikke betingelserne for kommunens delvise tilbagekaldelse af tilladelse af 29. juli 2019 er opfyldt.

Vejdirektoratet kan endvidere konstatere, at gyldighedsbetingelsen – politiets samtykke – ikke foreligger til afgørelsen af 24. april 2020.

Vejdirektoratet ophæver herefter Halsnæs Kommunes afgørelse af 24. april 2020.

Vi foretager os ikke mere i sagen.

Du er velkommen til at kontakte mig, hvis du har spørgsmål.

Afgørelsen er også sendt til Halsnæs Kommune.

Prøvelse ved domstolen (Søgsmålsvejledning)

Hvis du ønsker, at domstolene skal tage stilling til vores afgørelse i klagesagen, skal søgsmål være anlagt inden 6 måneder efter modtagelsen af denne afgørelse, jf. privatvejslovens § 88a.

Vi forbeholder os ret til at offentliggøre denne udtalelse på vores hjemmeside i anonymiseret form under iagttagelse af bestemmelserne i databeskyttelsesforordningen⁹ og databeskyttelsesloven¹⁰.

Venlig hilsen

Karen Viggers
Fuldmægtig

---

⁹ EP og Rfor 2016/679/EU af 27. april 2016 – med virkning fra 25. maj 2018
<http://eur-lex.europa.eu/legal-content/DA/TXT/PDF/?uri=CELEX:32016R0679&from=DA>

¹⁰ Lov nr. 502 af 23. maj 2018 om supplerende bestemmelser til forordning om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger.